

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

37 mornarjev ubitih po nepričakovanem iraškem napadu na ameriško bojno ladjo Stark na Perzijskem zalivu — Ladja še gori

WASHINGTON, D.C. — Preteklo nedeljo zvečer je iraško bojno letalo francoske izdelave tip F-1 Mirage napadlo ameriško bojno ladjo Stark v vodah nedaleč od otoka Bahreina na Perzijskem zalivu. Iraško letalo je izstrelilo raketo Exocet, prav tako francoske izdelave, ki je zadela Stark in sicer zelo sodobno ladjo takoj onesposobila. V eksplozijah in požarih je bilo po najnovejših poročilih ubitih najmanj 37 mornarjev. Stark skušajo vleči v bahreinsko pristanišče, vendar na ladji še kljubujejo požarom. Rakete Exocet so silno učinkovite in so jih uporabljali z velikim učinkom Argentinci v t. im. Falklandski vojni z Anglijo pred leti.

Včeraj je iraški predsednik Saddam Hussein priznal, da je ladjo Stark po pomoti napadlo iraško letalo. Opravičil se je in trdil, da incident kaže na pomembnost prizadevanj, da bi se napravilo konec 7-letni iraško-iraški vojni. Reaganova administracija tudi meni, da gre pri napadu na Stark za pomoto, čeprav nekateri politični analitiki o tem dvomijo.

Predsednik Reagan je odredil, naj bodo ameriške bojne ladje na Perzijskem zalivu v višjem stanju pripravljenosti kot doslej. Poveljniki bojnih ladij sedaj imajo povelje, naj streljajo na iraška ali iranska letala, ako se ti približujejo ameriškim ladjam in kažejo, da se pripravljajo za morebiten napad.

V Pentagonu priznavajo, da so vedeli za omenjeno iraško letalo vsaj dve uri pred napadom. Saudovo letalo AWAC, ki je opremljeno z najsodobnejšimi elektronskimi napravami, je opazilo na svojih radarskih ekranih iraško letalo in mu sledilo ob letenju proti Bahreinu, tudi naprave na Starku so odkrile iraško letalo. Dvakrat je Stark opozoril iraškega pilota, da se približuje ameriški ladji, pilot pa ni nič reagiral. Na Starku so tudi pravočasno opazili, ko je radarska naprava na letalu opazila Stark in tudi, ko je pilot izstrelil raketo Exocet. Pilot je izstrelil raketo, ko je bil oddaljen od Starka kakih 12 milj. Od izstrelitve rakete do trenutka, ko je ta zadela ladjo, je minila komaj dobra minuta.

Predstavniki Pentagona še ne morejo pojasniti, zakaj poveljnik Starka ni skušal napad odbiti, saj je bilo na ladji več obrambnih sistemov, katerih namen je ravno kljubovati takim napadom. Stark namreč pripada razredu bojnih ladij, ki običajno spremljajo letalonosilke in jih branijo pred napadom, predvsem zračnim. Tako je imela Stark rakete, ki lahko sestrelijo letala, oddaljena do 25 milj, druge rakete, ki lahko zadenejo sovražnikove rakete, končno tudi posebno protiletalsko in protiraketno puško, ki lahko strelja do 2000 zabojev na minuto. Vendar na Starku niso nobenega teh sistemov uporabili zoper iraško letalo ali Exocet raketo. Zakaj bo moral pojasniti poveljnik Starka posebni preiskovalni komisiji.

Vojaški analitiki v ZDA menijo, da bo lahko prišlo do novih incidentov na Perzijskem zalivu, ker bodo Iranci nadaljevali s svojimi napadi na tovorne ladje in tankerje. Ako bodo ameriške bojne ladje pripravljene hitreje streljati na sumljiva letala, ki se jim bližajo, bo lahko po pomoti ali nalašč nastal incident. Tudi Sovjetska zveza ima nekaj svojih bojnih ladij v vodah Perzijskega zaliva in te ladje spremljajo sovjetske tovorne ladje in tankerje. V zadnjih dneh je

bila sovjetska tovorna ladja poškodovana, ko je zadela mino, pretekli teden pa je iranski patroljni čoln streljal na drugo sovjetsko ladjo.

Zakon o državljanskih pravicah iz leta 1866 velja tudi za pripadnike slovanskih in drugih etničnih skupin, ugotavlja Vrhovno sodišče

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je Vrhovno sodišče ugotovilo soglasno, da zakon o državljanskih pravicah iz leta 1866 velja tudi za pripadnike etničnih skupin, ki so evropskega izvora oziroma so belci. Odslej se bodo mogli obrniti na zvezna in druga sodišča tudi Slovenci, Bolgari, Italijani in drugi, ki trdijo, da so žrtve rasne, verske ali etnične diskriminacije na delovnem mestu ali drugje. Doslej so sodišča zavrnila take pritožbe, ker so menila, da so do takih pritožb radi rasne, verske ali etnične diskriminacije upravičeni predvsem črnci ali morda Azijci in druge skupine, nikakor pa ne belci kot rasa. Odslej bo pa zakon veljal za vsakega, tudi če pripada nemški narodnosti ali celo angleški. Kot kaže, največ koristi iz odločitve bodo imeli pripadniki špansko-govoreče skupnosti v ZDA oz. Hispanics.

— Kratke vesti —

Suva, Fidži — Guverner general Fidžiskega otočja je izjavil, da je vodja državnega udara podpolk. Sitiveni Rabuka, ki je pretekli teden strmoglavil demokratično izvoljeno vlado, pristal na nove volitve. Guverner General zastopa interese angleškega Commonwealtha, ki noče priznati Rabukove vlade in zahteva vrnitev k demokratični ureditvi. Tudi Avstralija in Nova Zelandija vztrajata in Rabuka ni dovolj močan, da bi vsem pritiskom kljuboval.

Carbondale, Ill. — Demokratiški senator Paul Simon je izjavil, da bo tudi on predsedniški kandidat prihodnje leto. Simon se bo potegoval za demokratsko imenovanje, vendar njegovi izgledi niso po mnenju političnih analitikov kaj obetajoči. 58-letni Simon je tradicionalen liberalec, zelo spoštovan, a malo znan v ZDA.

Washington, D.C. — Izraelski zunanji minister Šimon Peres, ki je na uradnem obisku v ZDA, se je včeraj srečal s sovjetskim veleposlanikom v ZDA Jurijem Dubininom. Za sestanek je prosil Dubinin. Peres se je zanimal med drugim, ako bi bila ZSSR pripravljena igrati le omejeno vlogo na možni mirovni konferenci za Srednji vzhod.

Beijing, Ki. — Obsežen gozdni požar, ki je zajel severovzhodne kraje Kitajske nedaleč od sovjetske zveze, še vedno gori. Požar je nastal pred 14 dni in je že uničil več mest in vasi ter terjal najmanj 200 človeških življenj. Požaru kljubuje kakih 30.000 kitajskih vojakov, vendar brez posebnega uspeha.

London, V. Br. — Včeraj je kraljica Elizabeta II. razpustila parlament. Splošne parlamentarne volitve bodo 11. junija in vse kaže, da bo zopet zmagala konservativna stranka pod vodstvom Margaret Thatcher, ki vodi angleško vlado že od l. 1979.

Seoul, J. Ko. — Univerzitetni študentje in drugi, ki zahtevajo demokratično ureditev v Južni Koreji, so zopet demonstrirali. V spopadih s policiji, so nekateri demonstranti metal molotovove koktajle. Zahtevajo takojšnje volitve in odstranitev predsednika Čuna Doo-hwana. Kardinal Stephen Kim, ki vodi katoliško Cerkev na Južni Koreji, je dejal, da se bodo neredi nadaljevali, ako ne bodo uvedene demokratične reforme.

Iz Clevelanda in okolice

Prodaja peciva—

Oltarno društvo fare Márije Vnebovzete bo imelo prodajo peciva to soboto in nedeljo, 23. in 24. maja. Prodaja to soboto se bo pričela ob 11. dop. Faranke so vljudo naprosene, da prinesejo svoje domače pecivo.

Maša za vse pokojne—

Društvo SPB Cleveland vabi na sv. mašo za vse žrtve vojne in revolucije, ki bo to nedeljo, 24. maja, pri Lurški Materi božji na Chardon Rd. dop. ob 11.30. Popoldne ob 3.30 bodo molitve na pokopališču Vernih duš. Članek na str. 2.

Obletnica poroke—

To nedeljo bosta praznovala 67-letnico poroke g. Vincent in ga. Anna Simoncic s 3563 W. 65 St., Cleveland, OH 44102. Zahvalna sv. maša bo to nedeljo ob 11. dop. v cerkvi sv. Bonifacija. Čestitajo in jima želijo vse najboljše družina, sorodniki, prijatelji in vsi pri A.D.!

Novi grobovi

Angela Fende

V nedeljo, 17. maja, je v Euclid General bolnišnici umrla 91 let stara Angela Fende z 1251 E. 167 St., rojena Stare v Cerkljah, Slovenija, od koder je prišla v Cleveland l. 1921, vdova po pok. možu Johnu, mati Franka in Johna, 7-krat stara mati, 7-krat prastara mati, teta Mimi Nyradi, zaposlena pri Bailey Meter 10 let, do svoje upokojitve l. 1956, članica ADZ št. 27 in SNPJ št. 53. Pogreb bo iz Želetovega zavoda na E. 152 St. jutri, v sredo, v cerkev Marije Vnebovzete dop. ob 9.30 in od tam na Kalvarijo. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Steffie Findak

V soboto, 16. maja, je nenadno umrla 73 let stara Steffie Findak, rojena Muster v Clevelandu, živeča v Concord Townshupu, O., žena Štefana, mati Stevena in Davida, 3-krat stara mati, sestra Sophie Babic, Josepha ter že pok. Edwarda, Tonyja, Rudyja in Victorja. Pogreb bo danes, 19. maja, s sv. mašo dop. ob 9.30 v cerkvi sv. Gabrijela v Mentorju.

Stephen A. Brodnik

V Port Richeyju, Fla. je umrl bivši Clevelandčan Stephen A. Brodnik, mož Albine (r. Sinkovic), oče Carol Trayte, Jerilyn Brazil in Linde Hurley, 9-krat stari oče, 2-krat prastari oče, brat Leonarda ter že pok. Lillian Lunder in Edwarda. Pogrebna sv. maša je bila včeraj v cerkvi Annunciation na W. 130 St., pokopan pa je bil na pokopališču sv. Križa.

Seja—

Redna seja Kluba upokojencev za St. Clairsko okrožje bo ta četrtek popoldne ob 1.30 v navadnem prostoru v Slovenskem narodnem domu. Klub pripravlja prvi izlet letošnje sezone. Člani vabljeni, da se seje udeleže, vedno dobrodošli so pa novi člani in članice.

Koncert—

Pevski zbor Korotan vabi na svoj koncert to soboto zvečer ob 7.30 v veliki dvorani Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave. Po koncertu bo ples, za katerega bo igral Alpski sekstet. Vstopnina \$5. Pridite!

Slovenska pristava—

Člani Slovenske pristave so vabljeni, da pridejo na SP to soboto in pomagajo pri čiščenju prostorov za letošnjo sezono. Otvoritveni piknik SP bo v nedeljo, 31. maja.

V Slomškov sklad—

V sklad svetniškega kandidata Slomška so darovali sledeči: Frank Staniša \$50, Mara Krampelj \$3, Amalija Košnik \$11. Bog povrni!

Ogromna udeležba—

Preteklo nedeljo so se zbrali tkim. prijatelji Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave. in sicer v veliki dvorani tega prostorno največjega SND v ZDA. Navzočih je bilo več sto rojakov in rojakinj, ki so gmotno prispevali, da bi ta slovenski hram še dolga leta živel in služil naši skupnosti.

Sprejem v mestni hiši—

Jutri bodo mestno hišo obiskali člani Kluba slov. upokojencev na Holmes Ave. Ogleдали si bodo »City Hall«, v krasni sejni dvorani mestnega odbora pa jih bo sprejel collinwoodski mestni odbornik Michael Polensek in jim izročil posebno priznanje.

Iz občnega zbora—

Pretekli petek je bil v SDD letna članska seja Slovenskega doma za ostarele. Navzočih je bilo okrog 190 rojakov in rojakinj. Izvoljenih je bilo pet direktorjev. Ponovno izvoljeni so bili Alma Lazar, Marie Shaver in Stanley Laurich, nova člana pa sta Elmer Nachtigal (lani pomožni član) in John Pestotnik. Pomožni članici za naslednje leto sta Maria V. Štepec in Zora Kocin. Posamezniki in društva so na seji poklonili Slovenskemu domu za ostarele nekaj več kot 19.000 dolarjev.

VREME

Oblačno in vetrovno danes z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 60° F. Spremenljivo oblačno jutri z najvišjo temperaturo okoli 72° F.

KAKO BOMO OBSTALI?

(Članek, ki sledi, je izšel v argentinskem »Duhovnem življenju« (marec-april 1987) izpod peresa splošno znanega dr. Ladislava Lenčka. V članku, ki je seveda naslovljen argentinskim rojakom, dr. Lenček načinja tematiko, ki je bistvenega pomena tudi za slovenske skupnosti v ZDA, Kanadi, Avstraliji in drugod. Bralci, ki se zanimajo za usodo slovenskih skupnosti v teh deželah, bodo našli v dr. Lenčkovih vprašanjih, odgovorih in predlogih marsikaj zanimivega. Rad bi vedel, seveda, da bi nekateri naši bralci povedali svoje mnenje. Ur.)

Zakaj Katoliški shod Slovencev v Argentini?

Mnogi med nami se sprašujejo, kaj naj bo ta Katoliški shod, zakaj ga prirejamo in kaj hoče.

Katoliški shod Slovencev v Argentini naj bi pregledal, kako je z našim slovenstvom in katolištvom v našem izseljenem življenju danes, in kaj storiti, da zlasti novi rod slovenskih izseljencev v Argentini v prihodnje rate v obojnih, slovenskih in katoliških vrednotah.

Po 40 letih slovenske načelne emigracije v Argentini je pač čas za tako bilanco našega slovenskega katoliškega življenja v deželi.

Čeprav velja načelo: nemo judex in propia causa — nas vendar isto načelo opozarja, da moramo gledati na naše izseljenko dejanje in nehanje z objektivnimi očmi, da nas ne bo zavedla k napačnim ugotovitvam morda slepa ljubezen do samega sebe, pa tudi da ne podležemo raznim hvalisanjem, ki jim tako radi prisluhnemo, kadar nas drugi gledajo in poročajo o nas. Tudi slovenski rek: Ni vse zlato, kar se sveti, nas navaja k iskanju resnične podobe naše izseljenske realnosti.

Naše iskanje ob Katoliškem shodu gre torej v dve smeri: o našem katolištvu in o našem slovenstvu. Pravzaprav v eno samo smer: Kako v izseljenstvu živimo slovensko v luči katolištva in kako naj to življenje pospešujemo v prihodnje, v novem rodu.

Naše katolištvo in slovenstvo

Pravzaprav so vsa iskanja in razpravljanja tega slovenskega izseljenskega katoliškega shoda najprej katoliška. Ko smo se izselili, smo šli v tujino najprej ohranjevati svojo katoliško identiteto. Ves naš boj v revoluciji je šel za obrambo najsvetejšega; našega odnosa do Boga, do krščanstva, do Cerkev. To nam je prvo iskanje tudi v izseljenstvu, kjer

nam je v Argentini v oporo dejstvo, da živimo med večinsko katoliškim narodom.

To naše katoliško teženje je prvenstveno tudi v Katoliškem shodu in je kakor rdeča nit, ki se vije preko vsega iskanja in razglabljanja. Tu pravzaprav naše izseljenstvo skuša le nadaljevati to, kar je bila prva skrb že doma, tako v normalnih kot v revolucijskih okoliščinah.

Drugo, za kar nam gre, je naše slovenstvo, kako ga živimo v izseljenstvu in kako ga posredujemo novemu rodu. Skrb za to je v nekem smislu v izseljenstvu pač nekaj novega, kajti tu naše slovenstvo ogroža tuje okolje, ogroža posebno slovenstvo novega rodu.

Ob razglabljanjih okrog slovenskega katoliškega shoda v Argentini se predvsem pojavlja prvo veliko vprašanje: V koliko smo Slovenci v Argentini upravičeni, da gojimo svoje slovenstvo, in posebno, v koliko imamo pravico ali dolžnost to slovenstvo posredovati novemu rodu. To je vprašanje asimilacije našega slovenstva v morju druge narodnosti, argentinske.

Kaj je s slovenstvom novega rodu

Da imamo v Sloveniji rojeni izseljenci dolžnost, ostajati Slovenci, tudi če se kdo oklene argentinskega državljanstva ali če si ostvari morda narodno mešano družino, temu bo pač težko oporekati. A čisto drugo vprašanje je, v koliko so v Argentini rojeni otroci slovenskih izseljencev Slovenci ali Argentinci. Tu je vprašanje o biološki in kulturni pogojenosti novega rodu.

Ob anketi, ki jo je Slovensko katoliško akademsko starišinstvo sklicalo o tem vprašanju pred kakim letom dni, je študent filozofije Pavel Fajdiga približno takole zase (in morda tudi za druge) rešil vprašanje: Sem istočasno polovico Slovenec, polovico Argentinec...

Na to vprašanje različno od-

govarjajo tisti, ki različno poudarjajo biloško ali kulturno pogojenost novega rodu. Pripravljalni odbor Katoliškega shoda Slovencev v Argentini je za izhodišče v razpravljanjih o našem, tudi novega rodu slovenstvu, izgonilvi se teoretičnim razpravljanjem, zavzel stališče, da novi rod izhaja iz slovenskih bioloških in kulturnih korenin na eni strani, in iz argentinske kulturnosti na drugi strani in da je zato povsem na mestu, da poudarjamo slovenski narodni izvor ob argentinskem porajanju.

Ali je naša slovenska formacija novega rodu prava?

Ob tem pomembnem vprašanju o slovenstvu novega rodu se vrste nekako logično izhajajoča vprašanja. V koliko je naša vzgoja upoštevala pravilno ta dvojni element v naši mladini? Ali deluje naša organizirana skupnost dovolj močno v slovenskem narodnostnem smislu? Ali je morda naša vzgoja mladih kdaj nenaravno slovensko prisiljena, ali pa se naš novi rod tudi z našim sodelovanjem neprisiljeno razrašča v slovenstvo in argentinstvo? Kaj sodi sama naša mladina o vsem tem?

Ustanavljanje slovenskih družin

Nemajhne važnosti je tudi naslednje:

Za ohranjanje slovenskega rodu v Argentini je bistveno, da se v novem rodu ustanovljajo slovenske družine, se pravi, da se otroci slovenskih izseljencev poročajo med seboj. Le tako obstoji upanje, da bo večina teh novih družin še naprej gojila slovenstvo iz roda v rod tudi v Argentini.

Ali se dá kaj narediti v ta namen in kaj vse? Ali je naša skupnost, verska in narodna, doslej naredila vse, kar se dá, v tem pogledu? Ali ne prevladuje vtis, kakor da smo ob tem problemu nekako nemočni, da smo takorekoč »vrgli puško v koruzo«? Ali ni dejstvo, da se v nekaterih slovenskih družinah brez prisile in kakih problemov ustanovljajo izključno slovenske nove družine, znak, da se more v tem pogledu veliko več doseči kot se navadno misli? Ali je ljubezen do slovenstva pri mladih, ki in ko mislijo na zakon, dovolj pomemben element pri odločitvah za vse življenje? Ali gre vzgoja tudi v to, za ohranjanje slovenskega rodu prepomembno smer?

Narodno mešani zakoni?

Posebno vprašanje: Kakšen odnos naj ima slovenska skupnost do narodno mešanih zakonov in družin, argentinsko-slovenskih? Ali je njih morebitno sprejemanje v slovensko skupnost zanje pozitivno, ali morda le za slovenskega druga, za argentinskega pa ne? Ali je navzočnost narodno mešanih družin za slovensko skupnost pozitivna ali škodljiva? V koliko kaže enemu ali drugemu od staršev navajati otroke mešanega zakona k znanju slovenščine, poznanju slovenske kulture, vzbujanju ljubezni do slovenstva, ob upoštevanju delnega sloven-

skega rodu v njih? Itd.

Slovensko učiteljsiše v izseljenstvu

Za ohranjanje slovenstva v novem rodu je pač najvažnejša slovenska zavest staršev, ki najprej sami doma z otroki slovensko občujejo, potem pa jih pošiljajo v slovenske šolske tečaje. Tu je bilo doslej razmeroma lahko dobivati znanje dobre slovenske šolnike. Opaža pa se, da kljub najboljši dobri volji novi rod slovenskih učiteljev in učiteljic ali tudi profesorjev vedno ne obvladajo zadostnega slovenskega znanja. Zato namerava Katoliški shod pobuditi slovensko učiteljsiše za ljudskošolske slovenske tečaje in izpopolnjevalni kurz za srednješolske profesorje.

S tem delom bo treba začeti brez odlašanja, dokler so še na razpolago slovenske strokovne učne moči. Nastane vprašanje: ko teh ne bo več iz vrst slovenskega izseljenstva, ali in kako bi jih mogli dobivati iz glavni- naroda, brez škode za demokratično usmerjenost naše izseljenske mladine.

Slovenstvo v organizacijah

Velikega pomena za ohranjanje slovenske zavesti v novem rodu so poleg družin naše organizacije, zlasti še mladinske, ki pa vplivajo slovensko samo v toliko, v kolikor je njihov slovenski življenja in delovanja, in sicer na čim višji kulturni ravni. Vsi vemo, da je v teh naših organiziranih slovenskih skupnostih premalo poudarka na slovenskem pogovornem jeziku. Seveda: Če že v Sloveniji rojeni ne uporabljamo slovenščine doma in v slovenski skupnosti, kako moremo pričakovati, da bodo tu rojeni otroci med seboj slovensko govorili?! Ali ni v tem pogledu vse premalo odgovornosti med nami?

Obisk domovine

Za vzbujanje, ohranjanje in rast slovenske zavesti pri novem rodu je pomembno, da mladi spoznavajo slovensko zemljo in slovenske ljudi v sami domovini. Zato je obiskovanje domovine od strani mladega rodu vredno vse pozornosti in vseh žrtev. Posnemanja vredna je gesta »Slovenske ustanove« na Dunaju, ki omogoča že nekaj let vsaj nekaterim posameznikom iz Argentine obisk domovine.

Ali ne bi bilo primerno misliti na sistematično pošiljanje naših mladih tjakaj? Potrebno pa je poskrbeti, da se mladi ljudje tamkaj znadejo med demokratičnimi krščansko mislečimi rojaki.

Drugo vprašanje je, v koliko in kako dolgo bo mladi človek, ki v svojem krščanstvu in zdravem slovenstvu ni dovolj utrjen, mogel vzdržati v razkristjanjenem ali režimu naklonjenem okolju. Vstane na primer vprašanje, ali kaže usmerjati izseljensko mladino v domovino na univerzitetni študij, dokler vladajo doma sedanje razmere? Ali se je o tem med nami že kdaj govorilo?

Plus ultra — čim višje

Slovenstvo bomo med nami v izseljenstvu toliko lažje ohranili, kolikor bolj ga bomo sami v sebi živeli in čim bolj ga bomo doživljali drug v drugem, v skupnosti, v prizadevanju za čim višjo raven vsega slovenskega in splošno kulturnega med nami. Obdani od drugih vplivov, bomo mogli vzdržati le, če bomo trdno stali, kadar bomo močni. Ko je bil dr. Tone Stres med nami, smo ga vprašali, kaj misli, da je posebej važno v našem izseljenem slovenskem prizadevanju, pa je dejal, da med drugimi naše stremenje po čim višjih dosežkih in uveljavljanju med drugimi na vseh področjih življenja.

Cilj nas vseh, posebno mladih naj bi bil: Iz ljubezni do slovenstva rasti v močne, na vse strani pozitivne osebnosti, da bo tudi dežela, v kateri živimo, od nas kaj pridobila! Primer Bernarde Fink, hčerke slovenske izseljenske družine, ki se z nemajhnimi žrtvami povzpenja v svoji pevski karieri višje in višje ne le v argentinskem umetniškem svetu, ampak v kulturnem svetu sploh, naj bo mlademu rodu vzpodbuda k vedno večjim izpopolnitvam, kar bo očetnjavi in njeni domovini v rast, njim samim pa v zdrav ponos.

(Konec)

ISKRICA

Res je, prihodnost nam ni znana in morda je prav tako; znano pa nam je veliko več: kaj je smisel in cilj našega življenja.

— Schneider

Maple Heights Catering
"WE CATER TO
WEDDINGS, CLAMBAKES & BANQUETS"

17330 Broadway Avenue
Maple Heights, OH 44137
Tel. — 663-7733

Nudimo kompletno postrežbo (catering service) za svatbe, bankete, obletnice in druge družabne prireditve. Za prvovrstno postrežbo prevzamemo stoođstotno odgovornost. Na razpolago je vseh vrst perutnine. Se priporočamo!

Andy in Richard Hocevar

Za zanesljivost in stvarnost cen pri "kupovanju" ali prodaji Vašega rabljenega avtomobila se Vam priporoča slovenski rojak

Frank Tominc lastnik
CITY MOTORS
5413 St. Clair Ave. tel. 881-2388

Kanadska Domovina

Naši odnosi do diktatorske oblasti in oporečnikov v domovini

TORONTO, Ont. — Med starejšimi preživelimi Slovenci se najdejo posamezniki, ki še vedno zagovarjajo staro Avstro-ogrsko monarhijo, v kateri so se rodili in gor rasli — kakor pravimo — sedaj pa se je celo v najnovejši generaciji porodila misel na nekakšno »srednjeevropsko zvezo narodov«, kateri naj bi tudi Slovenija pripadala. V svoji kristalni krogli ne vidim, da bi se kdaj kaj podobnega zgodilo. Četudi po kulturi spadamo v srednjeevropski prostor, nas od germanskih narodov v prvi vrsti loči jezik, tudi naša zgodovina, ki je v ostrem nasprotju z osvojevalno mentaliteto naših sosedov na severu.

Z novo Jugoslavijo, ki je nastala po prvi svetovni vojni, in kateri smo se Slovenci priključili iz čisto narodnih razlogov, smo to jasno dokazali. Četudi se stara Jugoslavija ni izkazala kot »idealna« država južnih Slovanov, je vendar Slovincem nudila odskočno desko, da so pričeli delati na narodnem programu, ki naj bi vodil v avtonomijo in končno v slovensko državo, četudi v sklopu nekakšne konfederacije.

To delo je bilo z zmago komunizma na Slovenskem uničeno. Celotna Jugoslavija je »kot zrela hruška« padla v roke boljševikom, ki so izrabili tujo okupacijo za svojo revolucijo in narod speljali na pot brezbožnega in diktatorskega marksizma z namišljeno OF in takozvano NOB, in s poboji in krvjo tisočev slovenskih rodoljubov, vzpostavili diktaturo proletariata.

Zato sem se začudil, ko sem nedavno sprejel pismo dr. Franceta Habjana, s katerim se sicer pozna že dolgo vrsto let, nikoli pa nisva obravnavala slovenske problematike, celo o vremenu nisva nikoli govorila. Kaj ga je napotilo, da mi je sedaj pisal tako obširno pismo, si ne moram razlagati. Ker je v pismu dal privolitev, da njegove vrstice lahko uporabim »v kakršne koli namene«, sem se odločil, da njegovo pismo v K.D. v celoti objavim.

Kakor njemu, se tudi meni upira polemika v časopisju. Ko pa gre za stvar, ki jo je treba razčistiti, sem pripravljen tudi na polemiko. Saj je prav polemika doma prignala sedanji režim do tega, da je pričel upoštevati tudi tiste, ki se s sedanjim gospodarskim, političnim in moralnim zadržanjem sedanjih oblasti ne strinjajo.

Gospod, ki mi je pismo pisal, izgleda, med enim in drugimi ne dela razlike. Na pismo bom še odgovoril in bo moj odgovor veljal tudi tistim, ki s piscem pisma enako mislijo. (Upam, da urednik A.D. ni med njimi.) Sedaj pa pismo dr. F. Habjana.

O.M.

Toronto, 1. maja 1987

Spoštovani gospod Mauser:

Morda se boste malo začudili, kot boste prejeli ta kratek zapis. Izhodišče in povod pa sta mi dala Vaše razmišljanje v AD o enotnem slovenskem kulturnem prostoru ter dr. P. Urbanca kritika Rebulovega dnevnika »Vrt Bogov«. Dolgo sem premišljeval o tej stvari, pa verjemite mi, da je misem mogel prebaviti. Sam se v časopisno polemiko nerad spuščam, ker tega imamo praktično v zdomstvu preveč, ali, boljše rečeno, samo tega imamo na pretek. Zavedam se, da sta vidva oba slovenska javna delavca, zato imata vso pravico in celo dolžnost, da svoje prepričanje izpovedujeta in branita. Seveda pa mora imeti vajino pisanje neko dobronamernost in tehtnost, posebno, ko se spuščata v slovensko problematiko kot slovenska zdomska politika, predstavnik SNO.

Današnja slovenska problematika je nekoliko, če že ne čisto drugačna, kot je bila pred 30 leti. Izgleda, da imata pred seboj še vedno istega sovražnika v vsej njegovi moči, kot takoj po koncu vojne.

Zgodovina pa nas uči, da so se vsi totalitarni sistemi sami izrodili. To je v bistvu proces, ki spremlja hotenje in delovanje človeške družbe. In prav to moremo, ako malo globlje pogledamo v današnjo slovensko problematiko, zaslediti v matični Sloveniji. Preteklost pustimo zgodovini, ki bo boljše osvetlila nasilneža in postavila stvari na svoja mesta. Zgodovina so dogodki in dejanja, katere ne ustvarjajo samo živi, ampak tudi mrtvi jih izklicujejo. In prav v tej luči ne namoč težko doumeti Vaše pisanje.

Vaši zaključki, gospod Mauser, da je enotni slovenski kulturni prostor zopetna past komunistične prefriganosti, kako ujeti na limanice njihove nasprotnike in s tem ponovno vzpostaviti medvojno OF, so nerealni in brzčas enostavni. Ali ni za nami 42 let, čas dveh generacij? Medvojni akterji, revolucionarji povsem drugače gledajo na preteklost in na njihovo medvojno početje. Znano Vam je, da številni javno izpovedujejo kritiko preteklosti in s tem tudi javno priznavajo njihovo osebno in skupno krivdo. Vodilne slovenske re-

vije so danes pravo ogledalo tega procesa. In, kar je najbolj razveseljivo za slovensko prihodnost, je ravno dejstvo, da se iz teh akterjev rojeva ideja narodne sprave, če že ne med živimi, pa vsaj med mrtvimi. Ako smo slovenski kristjani dobronamerni in želimo živeti v smislu Veselega Oznanila, potem bi morali ta proces pozdraviti in ga gojiti, ne se pa odtujevati in mrtvičiti slovensko zdomsko miselnost.

Novi beograjski nadškof dr. F. Perko je v nekem razgovoru izjavil, da so sedaj slovenske razmere v jugoslovanskem merilu veliko boljše kot v ostali Jugoslaviji. To stanje boljših odnosov pa nadškof pripisuje kulturi in kulturnosti medsebojnih odnosov v Sloveniji. Končno bo prišel čas, ko bo treba zdravje slovenskega naroda meriti ne samo po ideoloških merah, ampak tudi po drugih.

Gospod Mauser, prva, ki je pričela ustvarjati enotni slovenski kulturni prostor, je bila prav slovenska Cerkev. Danes slovenski škofje intimno povezujejo brez vsakih predsodkov vse tri Slovenije. Dr. (Alojzij) Šuštar je danes nedvomno najmočnejša slovenska osebnost pa tudi avtoriteta, ki ima precejšnjo težo za slovensko prihodnost.

Druga Vaša trditev, da so tej zanki že zapadle nekatere vidne katoliške koroške osebnosti, da Rebula in Pahor publicirata samo zato v Sloveniji, da si osvojita večji trg, je naravnost gorostasna. Ali niso morda Slovenci v domovini vredni kvalitetne literature? Gospod Mauser, vprašam Vas: Kdo more slovenskima manjšinama v Italiji in Avstriji nadomestiti slovensko žitje? Rim in Dunaj? Svobodni Slovenci so se tudi iz preteklosti nekaj naučili in zato je vsak strah za njihovo pravovernost popolnoma odveč. Filozofske nejasnosti ali mistični prividi pa so bili v naši preteklosti bolj pogosti in pogostokrat tudi precej izkrivljeni. Naša pretekla duhovna zgradba je bila resnično precej grajena na pesku.

Pa še nekaj Vam na račun dr. Urbanca. Njegova trditev, da je bil dnevnik »Vrt bogov« režimsko pogojen zato, da je zagledal beli dan v Ljubljani, je precej iz focus-a. V dnevniku je ogromno materiala za razmišljanje režimskim oblastnikom. Ali je res vse, kar je napisanega v Sloveniji režimsko pogojeno? Medtem ko so slovenski bralci dnevnik naravnost požirali, so oblastniki izlivali žolčne napade in kritike na samega Rebulo. Mitja Ribičič še danes ne more doumeti, kako je mogel dnevnik iziti v Ljubljani in to pri Slovenski Matici. Vredno je zato prebrati

(dalje na str. 6)

Še en prispevek k celoviti podobi Staneta Kavčiča

GORICA, It. — Ker sem od leta 1960 živel kot hotelir v Rimu, se mi je večkrat zgodilo, da so k meni prihajali slovenski rojaki, jugoslovanski državljani, ki so na jugoslovanskem veleposlaništvu v Rimu dobivali razne obrazce za obnovo potnih listov kakor tudi za razne druge dokumente; žal pa so bili ti obrazci izključno v srbohrvaščini in pisani v cirilici.

Ker je bilo med temi Slovenci veliko gospodinjstkih pomočnic in drugih ne pretirano šolanih ljudi, v glavnem cirilice niso razumeli in tako so se pogosto obračali name, da sem jim razložil, kaj njihovo državno predstavništvo v Rimu sploh hoče od njih. Večkrat sem bil naprošen, da jim izpolnim obrazce in napišem prošnje. Resnici na ljubo moram priznati, da mi je poslaništvo vedno šlo na roko v vseh zadevah, zavoljo katerih sem se nanj obrnil. Opazil pa sem, da kako leto poslaništvo ni imelo nobenega Slovenca v službi.

Ob neki priložnosti se je primerilo, da je bila gost mojega hotela pomembna jugoslovanska delegacija, ki se je mudila v Rimu, in sicer ideolog srbskega komunizma Pičulić iz Beograda, iz Ljubljane pa član CK KPJ Roman Albreht in direktor republiškega socialnega zavarovanja, čigar imena se ne spominjam več.

V pogovoru s njimi sem jim povedal, da ni na jugoslovanskem veleposlaništvu v Rimu nobenega Slovenca in da morajo jugoslovanski državljani slovenske narodnosti izpoljevati obrazce v cirilici, ki je sploh ne znajo, ter da jim pri tem pomagam jaz. Tedaj se Pičulić obrne k Albrehtu in mu pravi: »Saj mi smo hoteli

poslati v Rim tega vašega Jožeta Smoleta (sedanjega predsednika SZDL Slovenije), pa je rekel, da je zanj Rim premajhno mesto.«

Vse to me je spodbudilo, da sem pisal Stanetu Kavčiču naslednje pismo, čigar original še vedno hranim:

Rim, 22.IV.1968

Spoštovani, podpisani Vinko Levstik, hotelir v Rimu (do danes še jugoslovanski državljani), si Vas dovoljujem opozoriti na sledeče:

1. V Rimu je izmed vseh pripadnikov jugoslovanskih narodov največ Slovencev.

2. Na jugoslovanskem veleposlaništvu, kjer smo vedno imeli močno zastopstvo, že več kot leto dni ni nobenega slovenskega uslužbenca.

3. Potni listi se izdajajo v srbohrvaščini, pisani v cirilici, tudi Slovincem, kakor priča priloženi primer.

4. Kadarkoli imajo Slovenci opraviti na poslaništvu, jim vedno dajo formularje v srbohrvaškem jeziku, pisane v latinici. Tudi za to prilagam primer, iz katerega je razvidna resničnost trditve. Dogaja se, da slovenska dekleta in drugi, ki so po službah v Rimu, prihajajo k meni, da jim zadeve pojasnim in namesto njih izpolnim. Zaradi tega se mi je prijelo ime »slovenski konzul«.

5. Znano mi je, da je bil imenovan za svetnika na veleposlaništvu v Rimu gospod Jože Smole, ki pa da je imenovanje odbil, z obrazložitvijo, da je to zanj prenizko mesto. Če ne morete dobiti primerne slovenskega komunističnega za to mesto, pa pošljite kakega člana SZDL Slovenije. Pomembno je, da se na velepo-

(dalje na str. 6)

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

Jubilejni šopek »Slovenske pesmi«

(Nadaljevanje s str. 3)

prošnje niso uslišane. Poslednji kvintni takti sesujejo obup na ogolelega kmeta...

Sledila je rahla, sanjava nasprotnost, »Sen o vrnitvi«. Balantičev sonet iz medvojne dobe, pisan v pregnanstvu, izžareva upanje, da bo on spet videl domovino in vse njene prelesti. Glasba dr. Špendova poglablja utripi: Valoviti mol, ki ob svetlem upanju preide (žal, le za trenutek) v živahen dur, todak v kratkem spet utrne. Povezava obeh mojstrov, pesnika in skladatelja, je brezhibna in nam ostane kot skupna zgodovinska dragocenost.

Vedrina se povrne ob »Pozdravu Gorenjski«. Jasno nebo nad pravljicnim Blejskim jezerom vidi Ipavec kot migljaj, ki naj ga izrazi živahno in prikupno. Podoben, četudi otožnejši klic se občuti ob izvajanju Jerebovega »Kresa«, za kateri se zdi, naj o sončnem zahodu uspava škrjančke, da se bo utrla pot nemirnim kresnicam in čričkom.

Tukaj je konec podeželskim idilam. Na vrsti je spet zgodovinski motiv in sicer okrutnost iz časa spopadov s Turki, ki je mehčana le z zaslombo Matere

božje. Stritarjev ep »Turki na Slevici« je dosledno ovit z Vendelinovimi takti: strah, upanje, bojna zmešnjava, omahovanje, in na koncu blesteča rešitev — vse to je čustveno stopnjevano ob melodijah. Otožno natančen solistični sopran (Nandi Puc) in svarilen napótek hišnega očeta (Branko Magajne), sta prepričljivo upodobila tesnobo pred bližajočim se krvavim obračunom. Zmagoviti konec veliča Marijo zaščitnico.

Solistični intermedij

Med oddihom mešanega zbora smo slišali soliste. S flavto se je gladko izkazala izurjena študentka Erika Arko (»Orchestral Interlude«), a v duetu dognana, niansirana sopranistka Nandi Puc, z dominantno altistko prirojene specifične tonske barve, Frido Arko. Skladbo »Ave Maria« jima je pripravil p. Vendelin, zahtevaje gibčna tonska prepletanja in poudarek na dinamiki, kar je obema uspelo.

Moški zbor

Tokrat so moški imeli na sporedu tri praižvedbe mehkega značaja. Živahnejša je bila

le Vodopivčeva bodrilka v tempu koračnice (»Mojo srčno kri škropite«) po besedah domoljubnega Gregorčiča. Sledila ji je skoraj melanholično nežna Satirnerjeva skladba »Pogled v nedolžno oko«, po istem pesniku, kot nežni utrinek iz njegovih otroških let. Še rahlejšje je bila tretja, molitvi podobna Slomškova pesem »Ko zarja zlati nam gore«, ki seza torej globlje v našo literarno zgodovino.

Mladenke

Brhka dekleta so spet poživela program. Najprej so postregla s priljubljeno (še iz prejšnjih časov) Gerbičevo pesmico »Pastirček«, nato pa z narodno »Mati zakličje«, ki tudi ima že tradicijo za seboj. Pri obeh smo občutili skladno ugodje zaradi čistih glasov in ustreznih poudarkov, ob različni izgovarjavi besedila.

Ženski zbor

Spomin nam pravi, da nežna bitja prav rada poudarjajo svoje poreklo. Zato smo kot prvo pesem spet slišali »Slovenka sem«, kot zanosno in neumakljivo izpoved. V nadaljevanju so nas pevke presenetile s Pregljevo že ponarodelo melodijo »Tam v dolcu«. Spet je opažen naglas na čisti izgovarjavi, toda tudi na uravnoteženih prelivih, pri čemer nikdar ne manjka čustvene toplote.

Zaključni del

V navadi je že, da s končnimi točkami spet opravi celota, se pravi mešani zbor. To pomeni zlivanje razčlenjenih pritokov v eno reko.

S prvim mahom je postreženo domači ameriški skupnosti (»Amazing Grace«), seveda štiriglasno. Kompletiral jo je sam zborovodja, tako, da ostane še vedno mehka, veličastna molitvena zdravica. Upravičeno bo našemu patru hvaležna ameriška javnost za to dopolnilo, kakor tudi za prvo predstavo. Zbor je nato dodal še dve mehki in sicer »O mraku« od G. Ipavca in »Večer na morju« od A. Schwaba. Obe izpovedujeta specifično ubranost in počutje v odprti naravi na domačih tleh.

Zaokret je nudila vsem znana narodna, toda temeljito izpopolnjena in instrumentalno obogatena pesem »Zabučale gore«. Iz nekdanje zgolj otožne in prav enolične melodije je dr. Špendov ustvaril zbuječo in vihravo kantato. Osnova je v duru, vzdih (po mladosti) pa je melodično pretopljen v molsko lestvico. Dominantni moto, v mogočnem izrazu, postane dvoglasen, kar ni bil nikdar poprej. Orkestralni prispevek je razsežen — za klavir pa prava preizkušnja. Z vsem tem se celota poživi in razčleni; vsak odtенок dobi svoj smiselni poudarek. Mladinci so poželi uspeh.

Zdi se, da je to bila priprava oziroma prehod na zaključno Haydnovo himno »Nebesa pričajo« (The Heavens are Telling), spet namenjeno celokupnemu meščanstvu. Sprejem je bil vznemirljiv, saj je izpeljava bila točna, psalmska in

Slovenska Cerkev in zdomci

Objavljamo drugi del pogovora, ki ga je imel ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar z Ludvikom Škobernetom in ga je objavila revija »Naš delavec«, april 1987 v Ljubljani.

Kako so se slovenski duhovniki vključili v prizadevanja za ohranitev navezanosti zdomcev na domovino?

Po zadnji vojni domača Cerkev dolga leta ni mogla imeti nobenih tesnejših stikov z zdomci, čeprav jih je že takrat bilo veliko. Nekateri so se že spremenili v izseljence in niso več mislili na vrnitev. Med njimi so bili tudi politični in ekonomski emigranti. Za vse te ljudi je bilo treba poskrbeti tako v verskem kakor v narodnem oziru.

Kolikor vem, sta od starih predvojnih duhovnikov ostala v Franciji msgr. Zupančič in msgr. Stanko Grims, ki je nad 50 let deloval med našimi rudarji v Alzaciji. Ker je bilo takrat po Evropi veliko slovenskih emigrantskih duhovnikov, mnogi pa so bili tudi že zunaj posvečeni, so ti postavili temelje urejeni skrbi za naše ljudi po zahodni Evropi.

Ti duhovniki so bili ne samo dušni pastirji, ampak tudi socialni delavci, ki so našim ljudem pomagali pri iskanju dela, urejanju njihovega položaja.

»alelujsko« obarvana. Solistični vdevek je odpel mladostno čisti tercet Alenke Arko, Jožeta Arko in Williama Trinka, nakar je spet grmel celoten zbor v stopnjevanem zanosu vse do zadnjih taktov, ko pevci prepustijo finalno poravnavo orkestru.

Klavirsko vlogo je neomadeževano, z vso skrbnostjo opravila č.s. Paul Marie Vaagen, kar ji bodi — etnično gledano — v posebno priznanje.

Skozi ves spored nas je nevindno in neslišno spremljala brošura, čutno in namensko pripravljena, da bi nas še dolgo spominjala lepega dogodka.

Neusmiljeni poseg

Razen vedrega namečka (»V hribih se dela dan«) je na koncu povedano občinstvu še nekaj grenkega. Po zahvali za obisk je predsednik dr. Vidmar potresel z novico, da nas zapušča dolgoletni steber in vsestranski aktivist dr. Lojze Arko, s svojo družino. Življenje ga odriva na nova pota, morda na Parnas, morda na ledino. Ne more se nakratko povedati, koliko zaslug ima on za naše uspehe, saj je prednjačil pri vseh kulturnih vejah. Nihče mu ne želi manjših potez na preostali življenjski poti, toda razpoka bo bolna in široka, ker je tolike talente težko nadomestiti.

(Konec)

žaja v družbi in pri uveljavljanju njihovih socialnih pravic ob nesreči itd. Tem duhovnikom je šlo predvsem za to, da naše ljudi ohranijo narodno zavedne in trdne v veri, čeprav je treba priznati, da do domovine, kakršna je nastala po vojni, niso imeli najprijaznejših odnosov. Njihovo delo pa je bilo izredno dragoceno in, žal, doma malo znano in še manj priznано.

Nekako po letu 1968 je domača Cerkev v Sloveniji mogla iskati tesnejše stike z našimi izseljenskimi duhovniki in zdomci ter izseljenci. Slovenski škofje so ljubljanskemu pomožnemu škofu dr. Stanislavu Leniču poverili nalogo, da je obiskoval duhovnike, se udeleževal njihovih sestankov in obiskoval vernike po njihovih slovenskih verskih skupnostih. Tudi drugi slovenski škofje so začeli hoditi na obiske.

Sčasoma smo mogli začeti pošiljati tudi duhovnike od doma, ki so veliko bolj povezani z domovino, čeprav tudi nekateri emigrantski duhovniki radi prihajajo domov. Lani so nam iz Belgije z društvom Slomšek priredili presenetljivo prijeten obisk s svojim zborom in folklorno skupino. Vodil jih je emigrantski duhovnik Vinčo Žakelj. Od nas pa so tudi že nekateri duhovniki peljali cerkvene pevske zборе na tuje in tako povezovali zdomce z domovino.

Ali so se duhovniki vključili v delo zdomskih društev oziroma klubov?

Tu stvar ni tako preprosta. Ne poznam je sicer iz osebnih izkušenj, pač pa iz pripovedovanja in različnih poročil. Sprva so po drugi svetovni vojni delali med zdomci in izseljenci skoraj samo duhovniki in skupine ter društva, ki so obstajala že prej, ali pa so jih oni ustanovili.

Ko je prišlo do ustanavljanja novih društev, izraziteje navezanih na domovino, se je večkrat čutilo, kako da so ta društva poleg pozitivnih narodnih in kulturnih ciljev ustanovljena tudi zato, da bi na zdomce vplivala še v drugih ozirih. Ponekod je prišlo do sodelovanja, nato do razočaranja; ponekod se držijo vsak svojega in si ne nasprotujejo, ponekod pa je nasprotovanje kar očitno. Veliko je odvisno od ciljev, načina dela in ljudi na obeh straneh.

Treba bi bilo najti neko boljšo pot. Tako eni kot drugi bi morali biti veseli vsega, kar se naredi za ohranitev narodne zavesti na eni ali na drugi strani. Če pa duhovnik vidi, da gre vodstvu kluba ali društva predvsem za to, da ljudem onemogoči sodelovanje na verskem področju, potem seveda pride to trenj. Upati je, da bo tega vedno manj.

(Konec)

Ivan Zorman —

SLOVANI

Vi Nordijci, vsevedci stoodstotni,
vi slavni Pilgrimi in Puritanci,
vi Revolucije hčerá sinovi,
smo mi li res samó izgnanci,
brezdomci, razviharjenci, obupanci?
Vodili smo vam vzvod, vijak, turbino,
z žerjavi dvigali vam kamen, jeklo,
gradili vam orjaške stavbe, stroje,
predali ritmu se koles vrtečih
in v neugnanem vrenju in kipenju
za vas demonu tehnike služili.
Ob medli luči sveč, svetilk brlečih
so vse noči nam svedri ropotali
in iz globin razkošno plodne zemlje
zlato, železo, premog vam metali ...

Res, dali ste nam kruha. O, še več.
Ob dobrih letinah ste za priboljšek
z izbrano vlnudnostjo se nam smehljali —
za njo pa hladno skrivali srcé.
Ko zvrhana dovolj ni bila mera
in prepočasen vam bogastva tok,
vi v shrambe spravili ste med, mi pelin.
Vi premeteni kakor jastrebi,
mi močni in pohlevni kakor voli.

Mi dali smo vam delovne roké,
pošteno in zaupljivo srcé,
srcé, lepote rodne zemlje polno,
od pesmi, sanj in hrepenenja bolno.
Največji ste od nas prejeli dar:
— ne boste povrnili ga nikdar —
sinovi svoje, kri naše smo krví
vam dali. Kot vaši posinovljenci,
prihodnjih lepših dni izvoljenci,
stotero vračajo, kar dali nam ste vi.

Vi Nordijci, vsevedci, stoodstotni,
ni mar nam vaš napuh, ta dim begotni,
ki véliki naš dan ga razprši ...
I mi smo dediči moči, časti,
i mi graditelji smo veličine
prostrane naše nove domovine;
i naša njena je svobodna pot,
i mi kovači njenih smo usod.

